

© FLPA/Andrew Mason

goede voornemens op'

routines, levenscyclussen, oogsten. Ik besefte dat ik veel van die details wilde gebruiken, dat het een vol boek zou worden. Zo deed ik bijvoorbeeld een week lang onderzoek naar merels. Dan schreef ik dertien stukjes over merels in de toon die ik wilde gebruiken in mijn roman. Zo pakte ik ook andere onderwerpen aan. Pas later kon ik het materiaal gaan verknippen. Ik heb dat echt letterlijk gedaan. Het was een hele klus.'

McGregor vond het bevrijdend en plezierig om op deze manier te schrijven. Hij hoefde zich enkel te focussen op het schrijven van goede zinnen. Ritme en tempo volgden later wel. 'Nu vraag ik me af of ik nog vaker zo zal schrijven. Meer dan ooit was schrijven het leggen van een puzzel.'

Dorpsroddels

'Ik ben geïnteresseerd in rituelen en ritmes in mensenlevens. Het boeit me hoe mensen belangrijke dagen markeren op de kalender. Mijn vader was een dominee, thuis hielden we vast aan religieuze rituelen: Pasen, vasten... Nadat ik het huis uit ging, ben ik mijn eigen rituelen en ritmes gaan creëren. Ik hou van structuur, van dingen die steeds terugkeren. Kerst vier ik altijd op dezelfde manier. Ik schrijf elk jaar mijn goede voornemens op.'

'Ook als schrijver koester ik rituelen. Mijn aanpak is in de loop van de tijd veranderd. Vroeger schreef ik de hele tijd. Dan begon ik les te geven en had ik veel zorg voor mijn kinderen. Ik begon meer te schrijven in cafés, mijn schrijftijd was versnipperd. Wellicht heeft die nieuwe aanpak invloed gehad op het ritme van mijn verhalen.'

'Gemeenschappen hebben me altijd gefascineerd. *Reservoir 13* bevat veel pas-

De inspanning waard

In het uur voor zonsopgang verzamelden ze zich op de parkeerplaats en wachtten tot iemand zei wat ze moesten doen.' Met deze zin begint *Reservoir 13*, een roman die van de lezer een inspanning vraagt. In het begin kost het moeite om de namen van de dorpelingen te onthouden. De volharding wordt ruimschoots beloond. Eenmaal je je laat meeslepen door het ritme van Jon McGregors prachtzinnen, wil je blijven lezen.

De overgang van het ene onderwerp naar het andere doet soms bruusk aan. Dat is een bewuste strategie: alles wat McGregor vertelt, is even belangrijk, of het nu gaat over het politieonderzoek of over een conversatie in de kroeg.

Je kunt McGregor gerust een humanist noemen. Zijn fijnzinnig-

heid en zijn mededogen zijn indrukwekkend. *Reservoir 13* is ook een roman vol grappige observaties over de kleine kantjes van de mens.

Aan het eind van het boek zijn de personages dertien jaar ouder geworden. De schrijver vertelt niet veel over hen. Toch heb je bij enkelen het gevoel dat je hen door en door hebt leren kennen. *Reservoir 13* is een boek dat aangrijpt en imponeert. (Kathy Mathys)

Jon McGregor

Reservoir 13.
Vertaald door Marijke Versluys, Nieuw Amsterdam, 287 blz., 22,99 € (e-boek 12,99 €).
Oorspronkelijke titel: 'Reservoir 13'.
★★★★☆

'Het boeit me hoe mensen belangrijke dagen markeren op de kalender'

sages die eigenlijk niets anders zijn dan geroddel, vermoedens die de ronde doen in het dorp. Ook die vond ik interessant om te onderzoeken. Ik heb zelfs geëxperimenteerd met een wij-vorm, een perspectief dat ik gebruikte in mijn roman *Even the dogs*'.

McGregor weet niet goed waar die interesse voor de groep vandaan komt. 'Families hebben me als schrijver nooit geïnteresseerd. De familie waar ik uit kom, is niet interessant. Ze levert me geen schrijfmateriaal op. Toen ik een kind was zijn we drie keer verhuisd. Als volwassene verhuisde ik ook een aantal keer. Misschien is dat het. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik deel uitmaakte van een gemeenschap, ik stond altijd aan de rand te observeren.'

Uiteindelijk is *Reservoir 13* een roman geworden over het verstrijken van de tijd, over wat de tijd met mensen doet. McGregor was dat niet van plan, het thema sloop er geleidelijk aan in. Zelfs de details over dieren bleken allemaal over tijd te gaan. Hoe lang is een vos zwanger? Na hoeveel weken verlaten de jongen het nest?

'Ik ben enorm gefascineerd door de relatie van de Engelsen tot het platteland. Het is een heel ingewikkelde verhouding. Vraag aan eender welke Engelsman om een oer-Engels beeld op te noemen en de kans is groot dat hij een landelijk tafereel kiest: heuvels, schapjes. We geloven dat het leven op het platteland liefelijk is, dat niemand daar zijn deur op slot doet. Veel lezers van boeken over de natuur zijn stedelingen die sentimentele ideeën hebben over het platteland. Ik vind de Engelse verering van het platteland ietwat eng. De stap naar foute ideeën over puurheid, zuiverheid en fascisme is niet groot.'